

God geeft ons meer

Preek over Handelingen 2:3, 4

Te lezen: Handelingen 2:1-13
30 mei 1982

Beste jongens en meisjes,

Het is vandaag Pinksteren. Ik heb uit de Bijbel gelezen wat er gebeurde, toen het pinksterfeest voor de eerste keer gevierd werd.

De discipelen van de Here Jezus waren bij elkaar gekomen in een grote zaal. Net als wij vanmorgen in deze kerk. Toen gebeurde er iets bijzonders: Ineens was het net of het ging waaien. Niet buiten, maar in huis!

En er gebeurde nog iets. Wie weet wat er plotseling te zien was op de hoofden van de discipelen?

(gesprekje)

In de Bijbel staan meer verhalen waarin het over vuur gaat.

Lang voordat de Here Jezus was geboren, leefde er iemand die Mozes heette. In die tijd woonden de Israëlieten niet in hun eigen land. Ze woonden in een ander land, in Egypte. Ze waren daar niet omdat ze het zo fijn vonden in Egypte. Ze waren slaven van de koning van Egypte. Ze moesten de hele dag stenen bakken.

Toen had de Here God gezegd: Ik zal de Israëlieten bevrijden uit Egypte. Dat ze weer in hun eigen land kunnen wonen. En ik zal tegen Mozes zeggen dat hij de leider van de Israëlieten moet zijn, als ze uit Egypte wegtrekken om naar Israël te gaan.

Maar Mozes zelf wist dat nog niet.

Op een dag was Mozes in een veld waar allerlei struiken groeiden. Ineens zag Mozes dat er met één van die struiken iets bijzonders aan de hand was.

Wie van jullie kan vertellen wat dat was?

(gesprekje met de kinderen, doel: Vuur betekende dat God daar was. Toen hij dat vuur zag heeft God Mozes gezegd dat hij de leider van de Israëlieten zou zijn als ze uit Egypte zouden wegtrekken)

En toen dat ging gebeuren, toen de Israëlieten achter Mozes wegliepen uit Egypte, om door de woestijn die hele lange reis te maken naar Israël, toen gebeurde er weer iets met vuur. Dat zal Katelijne Hiemstra nu lezen uit de bijbel (Ex. 13: 21,22)

Wat gebeurde er 's nachts, toen de Israëlieten die lange reis maakten?

(gesprekje over vuurkolom. Dat vuur betekent dat God zelf voorop ging)

Weet je wat? We gaan dit samen spelen!

Ik wil vragen of de kinderen die anders op de zondagsschool zijn, naar voren willen komen. Nu gaan jullie spelen hoe de Israëlieten weggingen uit Egypte.

Het is midden in de nacht. Het is pikkedonker. Jullie zijn de Israëlieten.

Jullie lopen van Egypte naar Israël. Egypte is dáár in de kerk. En Israël dus dáár. En voorop gaat een vuurkolom.

We spelen dat die grote kaars de vuurkolom is.

En wil jij de vuurkolom zijn?

Jij houdt de kaars vast en loopt heel voorzichtig van deze kant naar die kant in de kerk en de Israëlieten lopen er achteraan.

En dan gaan we tenslotte spelen wat er met Pinksteren gebeurde.

Met Pinksteren kwam er een vuur, en alle discipelen kregen daarvan een vlammetje, op hun hoofd.

Nu is het een beetje gevaarlijk om jullie allemaal een vlammetje op je hoofd te geven. Daarom krijgen jullie een kaars, die je vast mag houden.

Dan zijn jullie de discipelen die op de pinksterdag bij elkaar zijn. Ga maar op een rij staan, en kijk maar naar de mensen in de kerk.

En het vuur, dat de Israëlieten vooruitging, toen ze op reis waren, dat steekt nu elk kaarsje aan.

(De drager van de vuurkolom, steekt met zijn kaars alle kaarsjes aan)

Wie van jullie kan vertellen wat het verschil was toen jullie speelden hoe de Israëlieten naar Israël reisden, en toen jullie speelden wat er op Pinksteren met de discipelen gebeurde?

Beide keren was er vuur.

Maar wat was het verschil met het vuur?

(gesprekje)

Toen de Israëlieten door de woestijn op reis waren naar hun eigen land, toen was er één vuur. En daar liepen alle Israëlieten achteraan. Dat vuur betekende de Here God. De Here God liep voorop. Hij wijst de weg. De Israëlieten liepen er achteraan, als het Pinksteren is, zegt God: Nu wil ik jullie allemaal van mijn vuur geven. En dan komt God, en dan steekt hij met zijn vuur de kaarsen aan van alle discipelen en ook jouw kaars en mijn kaars.

En dan is God vlak bij je.

Toen de Israëlieten op reis waren en zij wilden weten hoe zij lopen moesten, moesten ze altijd een heel eind vooruit kijken. En daar, ver voor zich, zagen ze het vuur dat de weg wees.

Nu het pinksterfeest is, hoef je niet meer ver weg te kijken, om te weten waar God is. God steekt zelf het kaarsje aan dat je in je eigen hand hebt. Dan is God vlak bij je.

Dan woont hij in je eigen hart.

De jongste kinderen van de zondagsschool hebben een lied geleerd, waarin het ook gaat over God die zijn vuur ontsteekt in alle mensen die in hem geloven. De kinderen willen dit lied graag gaan zingen. Gerda Gietema zal de woorden een keer voorzeggen.

“Het is feest vandaag, het is Pinksterfeest,

wij staan in vuur en vlam.

Want hij die bij ons is geweest,

gaat verder met zijn plan.”

Voor de volwassenen:

Het lied dat de kinderen ons hebben leren zingen is misschien wel de beste uitleg van het pinksterverhaal uit Handelingen 2 die ik ken.

“Het is feest vandaag, het is Pinksterfeest,

wij staan in vuur en vlam.

Want hij die bij ons is geweest,

gaat verder met zijn plan.”

Jezus is bij ons geweest. Drieëndertig jaar lang is hij vlakbij mensen geweest. In liefde legde hij elke afstand af die hem van mensen scheidde.

Een rechtgeaarde Jood meed elk contact met corrupte landgenoten die gemene zaak maakten met de Romeinse bezetter. Maar Jezus zei tegen de tollenaar Zacheüs:

‘Vandaag wil ik bij je thuis zijn!’

Een melaatse was gebannen uit de samenleving van gezonde mensen. Als hij zich op de wegen begaf, moest hij een ratel draaien en roepen 'onrein!' Zodat de gezonde mensen een straatje om konden gaan. Als Jezus 'onrein!' hoorde roepen, ging hij op de melaatsen af, toont hen zijn liefde, genas hen.

Jezus liet zich zalven door een publieke vrouw.

Hij zat aan het laatste avondmaal aan tafel met zijn verrader Judas.

Hij stierf op Golgotha te midden van twee moordenaars. En tegen één van hen zei

Hij: 'Heden zal je met mij in het paradijs zijn'.

Er was geen afstand tussen God en mensen, of Jezus overbrugde deze. Hij was 'Immanuel, God met ons'.

Hoe ver een mens ook van God is geraakt: Jezus komt over de brug.

Misschien geneert u zich voor uzelf, vanwege bepaalde gebeurtenissen in uw leven.

Jezus geneert zich niet voor u. Hij legt elke afstand af, die hem als Zoon van God scheidt van u als klein en misschien mislukt en zondig mens. En hij heeft u lief.

"Hij is bij ons geweest". Dat is kerstfeest. Dat is het hele leven van Jezus.

Dat is Goede Vrijdag: 'Hij is bij ons geweest'.

Met Pinksteren kun je zingen:

'Het is feest vandaag, het is pinksterfeest,
wij staan in vuur en vlam.

Want hij die bij ons is geweest,
gaat verder met zijn plan'.

Jezus heeft God vlakbij ons gebracht. En met Pinksteren gaat Jezus Christus verder met zijn plan. Dan steekt hij ons met God aan, met hemzelf. Dan brengt hij het vuur van Gods liefde zo in ons, dat we zelf vlamvatten.

'Wij staan in vuur en vlam'.

In vuur en vlam van God. In vuur en vlam voor God. Christus liefde steekt je aan.

Christus' kijk op mens en samenleving steekt je aan. Zijn vreugde, zijn gehoorzaamheid aan God. Het steekt je aan, het zet je in vuur en vlam. Je straalt iets uit van God en van Jezus. Zijn warmte, zijn licht. Dat is Pinksteren. Dat is vol zijn in de Heilige Geest.

Christus wil u aansteken met zijn vuur, dat ook het vuur van God is.

Mensen die in vuur en vlam staan, zijn actieve mensen.

De Heilige Geest en activiteit hebben alles met elkaar te maken.

De Heilige Geest wordt in het Nieuwe Testament een 'kracht' genoemd; in het Grieks staat er 'dynamis', waar ons woordje dynamiet vandaan komt. De Geest zet ons aan tot explosieve activiteit. In Handelingen 2 wordt verteld van de uitstorting van de Geest. Daarna is het boek Handelingen een boek dat bruist van activiteit. Er wordt zending gedreven, tot in Korinthe. Mensen komen tot geloof. Gemeenten worden gesticht. De Geest maakt een gelovige actief. De Geest steekt in hem of haar het vuur aan, dat in Jezus brandde.

Je kunt op verschillende manieren actief zijn.

Er zijn activisten. Dat zijn mensen die altijd zo nodig iets moeten doen. Ze organiseren de ene actie na de andere. Er moet voortdurend wat gebeuren. Actie! Actie!

Er zijn fanatiekelingen. Ze zijn actief, maar ze weten van geen ophouden. Ze kennen geen grenzen. Ze raken geïrriteerd of worden zelfs boos op je, wanneer je je niet snel door hun mening laat overtuigen.

Heel wat actievelingen zijn diep in hun hart doodop van moeheid. Doodop van alle plannenmakerij. Van hun eigen rennen achter van alles en nog wat aan. Moe van alle vergaderingen. Doodop van alle teleurstellingen die ze hebben opgedaan. Met andere mensen. Met zichzelf. Ze blijven rennen omdat ze niet meer anders kunnen. Omdat

anderen zeggen dat ze niet gemist kunnen worden. Omdat ze alleen maar zó hun eigen zelfrespect kunnen bewaren.

Ik denk dat je heel nuchter moet zijn. Ook een heel toegewijd christen, ook iemand die de Geest ontvangen heeft, die aangestoken is door het vuur van Christus, kan - als hij niet oppast - activist worden, of fanatiekeling, of iemand die doodop maar door blijft rennen.

Maar dat ligt niet aan de Geest. In de Geest word je aangestoken met het vuur van Christus. Je wordt actief. Maar je kunt er ontspannen bij blijven.

Het is goed om Handelingen 2:3 nog eens te lezen: 'er vertoonden zich aan hen tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen; en zij werden allen vervuld met de Heilige Geest'.

Wat opvalt, is dat de Geest het zelf doet. Het vuur zelf zorgt ervoor dat een ander aangestoken wordt.

Wat moest die jongen met die brandende kaars doen om die andere kaarsen aan het branden te krijgen?

U hebt het gezien. Hij moest het vuur op zijn kaars vlakbij de lont van de ander kaarsen houden. Hij hoefde niet zelf vuur te maken.

Hij hoefde er alleen voor te zorgen dat het vuur dat hij gekregen had, kon overspringen.

Zo is het ook met het vuur van de Geest. Het deelt zichzelf.

Als Christus in de gemeente woont, als de liefde van Christus in u is, en uit u straalt, hoeft u niet van alles en nog wat te organiseren om mensen met het evangelie te bereiken,

hoeft u niet fanatiek te worden,

hoeft u niet alle avonden voor Jezus te rennen.

Activisme en fanatisme zijn vaak surrogaat voor vervuldheid met de Geest.

Het vuur van God, het vuur van Christus verdeelt zichzelf over mensen.

Als de Geest door je werkt, verbaas je jezelf.

Iemand die christelijke acties plant en in acties gelooft, kan van succes spreken.

Als de Geest werkt, kun je je altijd alleen maar verbazen.

De Engelse predikant John Lewis vertelt dat mensen tot geloof zijn gekomen door opmerkingen die hij terloops plaatste en zich later niet eens meer precies kon herinneren.

Dat is een bijzondere manier van actief zijn: Je kunt er een ontspannen en zich verbazend mens bij blijven.

Ik denk dat veel mensen vandaag met een stukje verlegenheid in de kerk zitten.

Pinksteren is zo moeilijk grijpbaar.

Ik geloof dat een stukje verlegenheid bij Pinksteren hoort.

Ik moet u zeggen: Ik voel me ook een beetje verlegen.

Toen ik me gisteren op deze dienst voorbereidde en Handelingen 2 las, dacht ik:

'Weet jij nu precies wat daar gebeurde? Wat voor ervaring heb jij nu met de Geest, met die tongen van vuur, met al die bijzondere dingen die op de eerste pinksterdag gebeurden?'

Soms beleef ik dingen, waarbij het door me heen gaat: Dit is de Geest! Soms beleef ik niets, en zeker niets spectaculairs. Misschien herkent u zich hierin. En dan lees je het pinksterverhaal. En je houdt bijna een schuldgevoel aan dat lezen over.

Laten we in ieder geval onze verlegenheid niet wegpraten. Dat kan. Je verlegenheid met het pinksterfeest theologisch wegpraten.

Als iemand mij vraagt: 'Wat weet jij nu van de Heilige Geest?' Kan ik best een diepzinnig en geleerd klinkend betoog houden. En allerlei foutieve leringen aan de kaak stellen. Maar ik mag dat niet doen, zeker niet op Pinksteren.

Ik zou dan mijn eigen verlegenheid met Pinksteren onder allerlei theologie bedekken. Als ik Handelingen 2 lees, en andere gedeelten uit het Nieuwe Testament, die over het werk van de Geest gaan, denk ik: 'Dat is geweldig! Ik weet er wel wat van! Maar er is nog veel meer!'

Dat wil ik best weten. Dat wil ik graag zeggen, vandaag, tegen God en tegen Christus: 'U hebt mij nog veel meer te geven van uw Geest dan ik bezit'. Zo wil ik Pinksteren vieren.

Je moet met Pinksteren je verlegenheid niet wegpraten. Als je dit aan heel degelijke gemeenteleden vraag: 'Waarin beleeft u in de gemeente het werk van de Geest?' dan krijg je soms van die massieve waterdichte antwoorden:

Is het niet een wonder van de Geest dat er überhaupt zoiets als een gemeente is en nog steeds bestaat?

Of: Is het niet de werking van de Geest dat sommige leden zo trouw hun taak vervullen?

Of: Na een gemeentevergadering waarin een besluit genomen is met dertig stemmen voor en vijftien tegen: Dit was van de Geest!

Er zit best wel waars in al deze opmerkingen. Maar soms denk ik: Je praat zo een stukje verlegenheid met het werk van de Geest in de gemeente weg! De Geest wordt zo hanteerbaar!

Ik zou willen voorstellen, dat we het op Pinksteren maar eerlijk zeggen: Er is ons in de Schrift meer van de Geest beloofd dan we ontvangen hebben. Laten we zo Pinksteren vieren, door God te bidden: 'Dank u, dat u ons nog veel meer te geven hebt'.

God is altijd groter.

Christus heeft altijd meer te geven.

De Geest is altijd rijker.

Hiermee kun je Pinksteren vieren. Vol verwachting.

Wat moesten de kinderen doen om hun eigen kaars brandend te krijgen? Hun eigen kaars in het vuur houden.

Zo mag u Pinksteren vieren: Door uzelf, met uw verlegenheid met Pinksteren, te geven in het vuur dat Christus uitstraalt. Alleen uzelf geven. En u zult zich verbazen.

Amen.